

Դանիելի գիրքը — Ութերորդ համար

Գործընթաց

Jeff Pippenger

2023-12-03

Հուդայի արքա Հովակիմի թագավորության երրորդ տարում Բաբելոնի արքա Նաբուգոդոնոսորը եկավ Երուսաղեմ և պաշարեց այն: Եվ Տերը Հուդայի արքա Հովակիմին նրա ձեռքը մատնեց՝ Աստծու տան անոթների մի մասի հետ միասին, որոնք նա տարավ Սենաար երկիրը՝ իր աստծու տունը, և անոթները դրեց իր աստծու գանձատանը: Դանիել 1:1, 2.

Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են, և այն նույն մարգարեական գծերը, որոնք ներկայացված են Դանիելի գրքում, շարունակվում են Հայտնության գրքում: Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը ներկայացնում է վերջնական մարգարեական պատգամը, որը բացվում է հենց փորձաշրջանի ավարտից անմիջապես առաջ:

Ճշմարտությունները, որոնք անցյալում ճիշտ են հասկացվել Հայտնության գրքից, սակայն կնքվել են սովորության և ավանդության կողմից, շարունակում են մնալ ճշմարտություն, և այսօր դրանք կրկին ապակնքվում են Հուդայի ցեղից եղող Առյուծի կողմից, և այդ ճշմարտություններն այժմ բացահայտում են իրենց կատարյալ կատարումը:

Այն ճշմարտությունները, որոնք անցյալում Դանիելի գրքից ճիշտ էին հասկացվել, սակայն սովորության և ավանդության կողմից կնքված էին, դեռևս ճշմարտություն են, և այսօր դրանք դարձյալ ապակնքվում են Հուդայի ցեղից եկող Առյուծի կողմից, և այդ ճշմարտություններն այժմ բացահայտում են իրենց կատարյալ կատարումը:

Դանիելը պարզապես այն երկու գրքերից առաջինն է, որոնք ներկայացնում են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը:

Հովակիմը խորհրդանիշ է բարեփոխական շարժման մեջ առաջին պատգամի գորացման: Նա նաև ուխտի խորհրդանիշ է, որովհետև անվան փոփոխությունը մարգարեականորեն նույնացնում է ուխտային հարաբերության սկիզբը: Այն ուխտային հարաբերությունը, որի մեջ Աստված մտնում է մի ժողովրդի հետ, որը նախկինում Աստծո ուխտի ժողովուրդը չէր, սկսվում է առաջին պատգամի գորացմամբ:

Դուք, որ երբեմն ժողովուրդ չէիք, բայց այժմ Աստծու ժողովուրդն եք. դուք, որ ողորմութիւն չէիք ստացել, բայց այժմ ողորմութիւն ստացաք: Ա Պետրոս 2:10:

Ուխտային հարաբերությունը ներկայացնող անվանափոխության խորհրդանիշը՝ հաստատվում է նրանով, որ Աբրամի անունը փոխվեց Աբրահամի, Սարայի անունը՝ Սառայի, Հակոբի անունը՝ Իսրայելի, և Սավուդինը՝ Պողոսի: Խորհրդանիշի վերաբերյալ կան նաև այլ վկայություններ, սակայն Դանիելի գրքի առաջին գլխում Դանիելի անունը փոխվում է Բաղտասասարի, իսկ Անանիայի անունը փոխվում է Սեդրաֆի,

Միսայելինը՝ Միսաքի, և Ագարիայինը՝ Աբեղնագովի:

Երբ Տերը որևէ ժողովրդի հետ մտնում է ուխտային հարաբերության մեջ, նա միաժամանակ անցնում է նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով: Հովակիմը ներկայացնում է այն ուխտի ժողովրդին, որի կողքով անցնում են, իսկ Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ագարիան ներկայացնում են այն ուխտի ժողովրդին, որը այնուհետև ընտրվում է: Երբ մարդիկ մտնում են ուխտային հարաբերության մեջ, ապա նրանք փորձության են ենթարկվում՝ տեսնելու, թե արդյոք կպահեն ուխտի պայմանները: Այդ փորձությունը ներկայացված է ուտելու գործողությամբ:

Ադամն ու Եվան կերակուր ուտելու արարքով ձախողեցին փորձությունը, և երբ Աստված առաջին անգամ ուխտի մեջ մտավ ընտրյալ ժողովրդի հետ, Նա այդ հարաբերությունը սկսեց՝ նրանց մանանայով փորձելով: Հին Իսրայելը վերջնականապես ձախողեց այդ փորձությունը, սակայն այդպիսով նրանք տվեցին առաջին հիշատակությունը և առաջին վկայությունը այն փաստի, որ ուխտի փորձությունը եզակի փորձություն չէ, այլ փորձության մի ընթացք է: Տասներորդ փորձության ժամանակ նրանց սահմանվեց առաջիկա քառասուն տարիների ընթացքում մեռնել անապատում: Այնուհետև Աստված ուխտի մեջ մտավ Հեսուի և Քաղեբի հետ՝ այսպիսով վկայություն տալով, որ երբ Տերը ուխտի մեջ է մտնում ընտրյալ ժողովրդի հետ, Նա նաև անցնում է նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով: Հին Իսրայելի վախճանին, որը միաժամանակ նաև հոգևոր Իսրայելի սկիզբն էր, հին Իսրայելի համար վերջին փորձության ընթացքը հոգևոր Իսրայելի համար առաջին փորձության ընթացքն էր, և այն ներկայացված էր որպես Երկնքի Հաց: Այն նախատիպվել էր մանանայով՝ ուխտի առաջին փորձության ընթացքում:

Այն փորձության գործընթացում, որը և՛ առաջինն էր, և՛ վերջինը, Հիսուսը մատնանշեց երկնային Հացի փորձությունը, երբ ասաց, որ նրանք, ովքեր Իր ուխտի ժողովուրդն են, պետք է ուտեն Նրա մարմինը և խմեն Նրա արյունը: Այդ ներկայացման ժամանակ Նա ավելի շատ աշակերտներ կորցրեց, քան Իր ծառայության որևէ այլ պահին: Նրա ծառայության այդ հակասությունը ուխտի փորձության գործընթացի պատկերավոր ցուցադրման գագաթնակետն էր, և Քույր Ուայթը երկարամասն անդրադառնում է այդ իրադարձությանը «Դարերի Փափագը» գրքում, որտեղ գլխի վերնագիրն է՝ «Ճգնաժամը Գալիլիայում»: «Գալիլիա» անունը նշանակում է «ծունկ», կամ «շրջադարձային կետ», և այդ գլխում նա ներկայացնում է, թե ինչու աշակերտները երես դարձրին Նրանից: Նրանք հրաժարվեցին Նրա վկայությունը՝ Նրա մարմինը ուտելու և Նրա արյունը խմելու պահանջի վերաբերյալ, կիրառել պատշաճ մարգարեական մեթոդաբանությամբ: Նա ցույց տվեց, որ նրանք կառչած էին մարգարեական հասկացությունների այն սովորույթներից ու ավանդություններից, որոնք սատանան ներարկել էր հին Իսրայելի աստվածաշնչյան ըմբռնման մեջ: Այդ թյուրըմբռնումները նրանց համար ապահովեցին այն, ինչ նրանք կարծում էին, թե արդարացում էր՝ Նրա խոսքերը բառացիորեն, այլ ոչ թե հոգևորապես կիրառելու համար: Նա նաև մատնանշում է, որ նրանք, ովքեր Հիսուսից «շուտ եկան» (Գալիլիա) և որոնց մասին խոսվում է Հովհաննեսի վեցերորդ գլխում (John 6:66), այլևս երբեք չքայլեցին Նրա հետ:

Ինչպես առաջին, այնպես էլ վերջին ուխտի փորձության ընթացքի դեպքում հին Իսրայելի մեջ մենք տեսնում ենք, որ երբ Աստված ուխտային հարաբերության մեջ է մտնում ընտրյալ ժողովրդի հետ, Նա միաժամանակ անցնում է նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով: Մենք նաև տեսնում ենք, որ Նա այդ ժողովրդին փորձում է ոչ թե մեկ առանձին փորձությամբ, այլ փորձությունների ընթացքով: Մենք նաև տեսնում ենք, որ այդ փորձության ընթացքը ներկայացված է մի բանի միջոցով, որ պետք է ուսովի: Մենք նաև գտնում ենք, որ այդ կերակուրը ներկայացնում է Աստծո Խոսքը, և որ փորձությունը ներառում է ընտրություն՝ ուսուցելու երկու տեսակի կերակուրների միջև: Արդյո՞ք մենք ուսում ենք ամեն ծառից, որի մասին Աստված ասել է, որ կարող ենք ուտել, թե՞ ուսում ենք այն ծառից, որից մեզ արգելվել է ուտել: Մենք նաև գտնում ենք, որ ինչ ուտել ընտրելը ներառում է նաև այն փորձությունը, թե ինչպես ենք մենք ուսում մատուցված կերակուրը:

Հոգևոր Իսրայելի վերջում, միլլերական շարժման ժամանակ, առաջին լուրը գորացվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին: Այստեղ Հովակիմը ներկայացնում է այն բողոքականներին, որոնք այն ժամանակ տարվում են Բաբելոն՝ նրա դուստրերը դառնալու համար: Նրանք կանգնեցին փորձության առաջ, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ՝ իր ձեռքում ունենալով բացված մի փոքրիկ գիրք: Ինչպես Հովակիմը ապստամբեց Նաբուգոդոնոսորի պահանջների դեմ և այնուհետև տարվեց գերության, այնպես էլ բողոքականները հրաժարվեցին ուտել այն կերակուրը, որ հրեշտակի ձեռքում էր՝ հիմնվելով այն ավանդությունների և սովորույթների վրա, որոնք իրենց հետ բերել էին Խավար դարերից:

1844 թվականի գարնանը փորձության ընթացքը հասել էր «շրջադարձային կետի» Հովակիմի և բողոքականների համար, և ինչպես հոգևոր Իսրայելի առաջին փորձության ընթացքում, նրանք «շրջվեցին» ու այլևս չբայլեցին Հիսուսի հետ: Այդ պատմության մեջ Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ազարիան ներկայացնում են միլլերիտներին, որոնք ընտրեցին ուտել այն փոքրիկ գիրքը, որ քաղցր էր նրանց բերանում, բայց դառնացավ նրանց ստամոքսում:

Եթե Ադամին և Եվային ներառենք, ապա ունենք չորս դասական վկա, որ փորձությունը ներկայացված է ուտելու գործողությամբ: Ունենք մի քանի մարգարեական վկա, որոնք բոլորը կրում են առաջինի և վերջինի դրոշմը: Մանանայի փորձության վկայությունը առաջին վկա է, իսկ Երկնքի Հացի փորձությունը և՛ առաջին փորձությունն է հոգևոր Իսրայելի համար, և միաժամանակ վերջին վկան՝ հին Իսրայելի համար: Փոքրիկ գրքի փորձությունը և՛ առաջինն է, և՛ վերջինը: Այն հոգևոր Իսրայելի թափառման վախճանն է՝ որպես անապատի եկեղեցի, և առաջինն է նրանցից, ովքեր ընտրվեցին լինելու Աստծո վերջնական անունով առանձնացված ժողովուրդը: Միլլերի հետևորդները Աստծո անունով առանձնացված ժողովրդի սկիզբն էին, որոնք պետք է ճանաչվեին որպես բողոքականության ճշմարիտ եղջյուրը: Կան մի քանի վկաներ փորձության գործընթացի մասին, որը սկսվում է, երբ առաջին պատգամը գորացվում է:

Այդ փորձության գործընթացներում գալիս է մի «շրջադարձային կետ», երբ աշակերտների գրեթե բոլորը ետ են դառնում: Հեսուի և Քաղերի վկայության ժամանակ

ամբողջ Իսրայելը ետ դարձավ և փորձեց վերադառնալ Եզիպտոս: Գալիլեայի եկեղեցում աշակերտների մեծամասնությունը ետ դարձավ: Քանի որ Հիսուսը Ալֆան և Օմեգան է, փորձության գործընթացի վերջում ներկայացված «շրջադարձային կետը» պատկերված է նաև փորձության գործընթացի սկզբում: Երբ հին Իսրայելին առաջին անգամ մանան տրվեց, կային այնպիսիք, որ անմիջապես ետ դարձան հրահանգներից: Քրիստոսի մկրտության ժամանակ Նա ետ դարձավ և գնաց անապատ: Քույր Ուայթը «շրջադարձային կետի» խորհրդանիշը գործածում է շատ ուսանելի կերպով:

«Կան ժամանակաշրջաններ, որոնք շրջադարձային կետեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս զանազան ճգնաժամերը վրա են հասնում, այդ ժամանակի համար լույս է տրվում: Եթե այն ընդունվում է, տեղի է ունենում հոգևոր առաջընթաց, իսկ եթե մերժվում է, հետևում են հոգևոր անկումը և կործանումը: Տերն Իր խոսքի մեջ բացահայտել է ավետարանի առաջամարտիկ գործը, ինչպես այն կատարվել է անցյալում և ինչպես պիտի կատարվի ապագայում՝ մինչև իսկ եզրափակիչ պայքարը, երբ սատանայական գործակալությունները պիտի կատարեն իրենց վերջին արտասովոր շարժումը: Այդ խոսքից մենք հասկանում ենք, որ այժմ արդեն գործում են այն ուժերը, որոնք պիտի առաջ բերեն Բաբիլի և չարի միջև՝ խավարի իշխանի՝ Սատանայի, և կյանքի Իշխանի՝ Քրիստոսի միջև վերջին մեծ պայքարը: Սակայն այն մարդկանց համար գալիք հաղթանակը, ովքեր սիրում և երկյուղում են Աստծուց, նույնքան հաստատ է, որքան որ Նրա աթոռը հաստատված է երկնքում»: Bible Echo, August 26, 1895.

Երբ մանան առաջին անգամ տրվեց հին Իսրայելին, այդ պատմության համար լույսը տրվեց: Քրիստոսի մկրտության ժամանակ այդ պատմության համար լույսը տրվեց: 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին այդ պատմության համար լույսը տրվեց: Այդ շրջադարձային կետերից յուրաքանչյուրն ազդարարում է փորձության մի գործընթացի սկիզբը, որն ի վերջո ավարտվում է մեկ այլ շրջադարձային կետում, երբ նախկին ուխտի ժողովուրդը երես է թեքում և այլևս Քրիստոսի հետ չի ընթանում:

Քանի որ այս զանազան փորձության գործընթացները ներկայացնում են թե՛ նախկին ուխտի ժողովրդի, և թե՛ նոր ուխտի ժողովրդի համար փորձության ընթացք, ուստի գոյություն ունեն փորձության գործընթացի երկու ավարտներ: Փորձության գործընթացի ավարտը, և հետևաբար Միլլերական պատմության մեջ բողոքականների համար վերջին շրջադարձային կետը, եղավ 1844 թվականի գարունը: Փորձության գործընթացի ավարտը (1844 թվականի աշնանը), կամ շրջադարձային կետը Միլլերականների համար հենց իրենց դեպքում, եկավ Աստծո նախկին ժողովրդի համար եղած շրջադարձային կետից հետո:

Քրիստոսի պատմության մեջ փորձության գործընթացը արտահայտվում է նրանով, որ Նա երկու անգամ մաքրեց տաճարը՝ մեկ անգամ Իր ծառայության սկզբում, ապա դարձյալ Իր ծառայության վերջում:

«Երբ Հիսուսը սկսեց Իր հրապարակային ծառայությունը, Նա մաքրեց Տաճարը նրա սրբապիղծ պղծումից: Նրա ծառայության վերջին գործերից մեկը Տաճարի երկրորդ մաքրագործությունն էր: Այդպես էլ աշխարհի նախազգուշացման վերջին գործում

երկու առանձնահատուկ կոչեր են ուղղվում եկեղեցիներին: Երկրորդ հրեշտակի լուրն է. «Ընկավ, ընկավ Բաբելոնը՝ այն մեծ քաղաքը, որովհետև նա բոլոր ազգերին խմեցրեց իր պոռնկության բարկության գինուց» (Հայտնություն 14:8): Եվ երրորդ հրեշտակի լուրի բարձր աղաղակում երկնքից մի ձայն է լսվում՝ ասելով. «Դո՛ւք եկեք նրանից, իմ ժողովուրդ, որպեսզի նրա մեղքերին մասնակից չլինեք, և որպեսզի նրա պատուհասներից չընդունեք. որովհետև նրա մեղքերը հասել են մինչև երկինք, և Աստված հիշել է նրա անօրենությունները» (Հայտնություն 18:4, 5)»: Selected Messages, գիրք 2, 118:

Քրիստոսի տաճարի մաքրագործման երկու դեպքերի փորձության ընթացքը «Մարգարետության Հոգու» գրություններում համադրված է Մաղաքիա մարգարեի գրքի երրորդ գլխի հետ:

«Տաճարը աշխարհի գնորդներից և վաճառողներից մաքրելով՝ Հիսուսը հոչակեց Իր առաքելությունը՝ սիրտը մեղքի պղծությունից մաքրելու՝ երկրային ցանկություններից, եսասիրական կրքերից, չար սովորություններից, որոնք ապականում են հոգին: Մաղաքիա 3:1–3 մեջբերված»: Դարերի Փափագը, 161:

Աստծու ժողովրդի մաքրագործումը ներկայացնում է փորձության այն ընթացքը, որը բազմիցս նույնացվում է մարգարետության մի քանի գծերի հետ: Յուրաքանչյուր հիշատակում՝ սկսած Ադամից և Եվայից մինչև Միլլերական պատմությունը, ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրագործումը:

«Երկրի պատմության վերջին օրերում Աստծո ուխտը Իր պատվիրանապահ ժողովրդի հետ պետք է նորոգվի»: Review and Herald, February 26, 1914.

Հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրման գործընթացը Դանիել գրքում առաջին հիշատակությունն է, իսկ Դանիելը երկու գրքերից առաջինն է, որոնք միասին ներկայացնում են Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որը կնքագերծվում է մարդկային փորձաշրջանի փակվելուց անմիջապես առաջ: Հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրման գործընթացը ներկայացված է նաև որպես կնքման գործընթաց: Երբ հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրման, կնքման գործընթացի առաջին պատգամը սկսվեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, դա շրջադարձային կետ էր եկեղեցու և աշխարհի համար: Հայտնություն տասնութերորդ գլխում այնուհետև եկավ այն հրեշտակը, որ իր փառքով լուսավորում է աշխարհը: Սակայն Հայտնություն 18-ում հրեշտակը ներկայացված չէ այնպես, կարծես իր ձեռքում ուսելու որևէ բան ունենա, բայց այն այնտեղ է: Փոքրիկ գիրքն այնտեղ է: Այն կարող են հեշտությամբ ճանաչել նրանք, ովքեր ընտրում են ուսել այն մեթոդաբանությունը, որ Եսայիա մարգարեի կողմից ներկայացված է որպես «տող առ տող»:

«տող առ տող» դնելով՝ մենք հասկանում ենք, որ երբ Քրիստոսը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, Նա նաև ուներ մի «փոքրիկ գիրք», որը ներկայացված էր որպես «մաննա», «երկնքի հաց» և «փոքրիկ գիրք»: Բայց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին նախկին ընտրյալ ժողովուրդը, որը ներկայացված էր Հովակիմով, ընտրեց կառչել աղվենտիզմի սովորություններից և ավանդություններից, և ապա սկսեց իր երթը դեպի

Բաբելոնի գերությունը, որը ամբողջական կլինի կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Հիմա տարածվում է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը մակընթացային ալիքով պիտի ավերվի: Սա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ վեր խոյացող մեծ շենքերին, հարկ առ հարկ,՝ «Ի՛նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ երկիրը սաստիկ սասանելու համար: Այն ժամանակ կհաստատվեն Հայտնություն 18.1–3-ի խոսքերը»: Հայտնության տասնութերորդ գլուխն ամբողջությամբ նախագգուշացում է այն բանի մասին, թե ինչ է գալու երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծո գործության շրջման ու շրջադարձման ազդեցությամբ: Ինձ տրված լույսից գիտեմ, որ կործանումը աշխարհում է: Տիրոջ մի խոսքը, Նրա հզոր գործության մի հպումը, և այս հսկայական շինությունները պիտի ընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

Երբ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին «Նյու Յորքի» «մեծ շենքերը» «կործանվեցին Աստծո գործության շրջումով և շրջադարձով», Հայտնություն տասնութերորդ գլխի հրեշտակի լույսը լցրեց ողջ երկիրը, որովհետև շրջադարձային մի կետ էր հասել Հայտնություն տասներեքերորդ գլխի երկրի գագանի պատմության մեջ:

«Կան ժամանակահատվածներ, որոնք շրջադարձային կետեր են ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ: Աստծո նախախնամությամբ, երբ այս զանազան ճգնաժամերը վրա են հասնում, այդ ժամանակի համար լույս է տրվում: Եթե այն ընդունվում է, տեղի է ունենում հոգևոր առաջընթաց, իսկ եթե մերժվում է, ապա հետևում են հոգևոր անկում և կործանում»: Bible Echo, August 26, 1895.

Երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի լույսը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, նրանք, ովքեր ընդունեցին լույսը, հոգևորապես առաջադիմեցին, իսկ նրանք, ովքեր մերժեցին լույսը, հոգևորապես անկում ապրեցին և սկսեցին իրենց ապստամբ ընթացքը դեպի կիրակնօրյա օրենքի իրենց վերջնական շրջադարձային կետը, որտեղ ընդմիշտ խորտակության մատնեցին իրենց դավանությունը՝ որպես երրորդ հրեշտակի պատգամաբերներ: Նրանք, ովքեր Գալիլիայում երես դարձրին և այլևս չքայլեցին Քրիստոսի հետ Հովհաննես 6:66-ում, երես էին դարձնում այն լույսից, որն առաջին անգամ հասել էր Նրա մկրտության ժամանակ, որտեղ զորացվեց այդ փորձության պատմության առաջին լուրը: Դանիելի գրքի առաջին գլխում երկրպագուների երկու դաս է պատկերվում այն պատմության մեջ, երբ առաջին լուրը զորացվում է: Հովակիմը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հավատքի խորտակում են գործում, իսկ Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ազարիան ներկայացնում են հավատարիմներին:

Հուդայի թագավոր Հովակիմի թագավորության երրորդ տարում Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորը եկավ Երուսաղեմ և պաշարեց այն: Եվ Տերը Հուդայի թագավոր Հովակիմին մատնեց նրա ձեռքը, ինչպես նաև Աստծու տան անոթների մի մասը. և նա տարավ դրանք Սենաարի երկիրը՝ իր աստծու տունը, և անոթները դրեց

իր աստծու գանձատանը: Եվ թագավորը խոսեց ներքինիների իշխան Ասփենազի հետ, որ նա բերի Իսրայելի որդիներից ոմանց, թագավորական սերնդից և իշխաններից, պատանիներ, որոնց մեջ որևէ արատ չկար, այլ գեղեցիկ տեսքով էին, հմուտ՝ ամեն տեսակ իմաստության մեջ, գիտության մեջ իմացական, և հասկացող՝ ուսումնագիտության մեջ, և որոնց մեջ կարողություն կար կանգնելու թագավորի պալատում, և որպեսզի նրանց սովորեցնեն քաղդեացիների գիրը և լեզուն: Եվ թագավորը նրանց համար նշանակեց ամենօրյա բաժին թագավորի կերակուրից և այն զինուց, որ ինքն էր խմում, որպեսզի նրանց այդպես սնուցեն երեք տարի, և դրա վերջում նրանք կանգնեն թագավորի առաջ: Եվ նրանց մեջ, Հուդայի որդիներից, կային Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ագարիան: Եվ ներքինիների իշխանը նրանց անուններ տվեց. Դանիելին կոչեց Բաղտասասար, Անանիային՝ Սեդրաք, Միսայելին՝ Միսաք, և Ագարիային՝ Աբեդնագով: Բայց Դանիելն իր սրտում վճռեց, որ չպղծվի թագավորի կերակուրի բաժնից և այն զինուց, որ նա խմում էր. ուստի նա խնդրեց ներքինիների իշխանին, որ չպղծվի: Դանիել 1:1-8.

Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ագարիան Հուդայի որդիներն էին: Նրանց ներքինիներ դարձրին՝ այսպիսով ներկայացնելով աղվենտիզմի վերջին սերունդը:

Նաբուգոդոնոսորը, ինչպես շատ հին արքաներ, այդ չորս հուդայական պատանիներին ամորձատել տվեց, որպեսզի վերացնի այն ամեն տեսակ մտահոգությունները, որ թագավորը կարող էր ունենալ, երբ նրանք որպես ծառաներ ծառայեին և շփվեին թագավորի կանանց ու հարճերի հետ:

Խորհրդանշականորեն սա ներկայացնում է աղվենտիզմի վերջին սերունդը, որովհետև այս չորսից հետո այլևս Հուդայի գիծ չէր լինելու: Չորսը համաշխարհայինի խորհրդանիշ է, և այսպիսով ներկայացնում է ամբողջ աշխարհում գտնվող Յոթերորդ օրվա աղվենտիստների վերջին սերունդը, որոնք 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ճանաչում են որպես Աստծո մարգարեական Խոսքի կատարման դրսևորում:

Այդ Յոթերորդ օրվա աղվենտիստներն են Աստծո մարգարեական Խոսքի առարկան, որովհետև նրանք են կոչված լինելու հարյուր քառասունչորս հազարը: Սակայն նրանց մարգարեական ծառանցությունը սկսվեց իրենց հայրերի ապստամբությամբ՝ 1863 թվականին: Այդ սկզբնական ապստամբությունը գրեթե անհնար է ճանաչել, որովհետև այն ծածկվել է չորս սերունդների անընդհատ աճող ապստամբության ավանդույթներով ու սովորություններով: Թեև դժվար է այն ճանաչել, այն պետք է տեսնվի և ընդունվի, ինչպես Դանիելն ի վերջո անում է Դանիելի գրքի իններորդ գլխում: Նա այդպես արեց՝ ճանաչելով Աստծո մարգարեական Խոսքում գտնվող ճշմարտությունը:

Ապստամբությունը, որից անմիջապես սերում էին Դանիելը և երեք արժանավորները, նրանց հոր մերժումն էր՝ առանձին մնալու իրենց շրջապատող հեթանոսական ազդեցություններից: 1863 թվականին Լաոդիկեական աղվենտիզմը վերադարձավ ուրացյալ բողոքականության և կաթոլիկության աստվածաշնչյան մեթոդաբանությանը՝ հաստատելու համար Միլլերի կողմից Դևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» նույնացման իրենց մերժումը: Այդ ապստամբությունը Դանիելի և երեք արժանավորների համար ներկայացված էր Եզեկիա թագավորով:

Եզեկիա թագավորը աղաչեց Տիրոջը, որ չմեռնի, և նրա աղոթքը պատասխանվեց, երբ Տերը նրան ևս տասնհինգ տարի շնորհեց: Այդպես նա ապա հայր դարձավ Մանասեին՝ Հուդայի ամենաանօրեն թագավորներից մեկին, բայց նաև այն թագավորին, որ նշանավորում է Հուդայի նվաճման և ստրկացման առաջադիմական յոթափուլ ընթացքի սկիզբը: 1856 թվականին Ճշմարիտ Վկան եկավ թակելու Լատդիկեական ադվենտիզմի դուռը, բայց նրանք ընտրեցին ապրել և ոչ թե մեռնել իրենց անձին: 1863 թվականին նրանք վերաշինեցին «Երիքովը» և սկսեցին սաստկացող ապստամբությունը, որը, ի վերջո, խանգարեց նրանց ճանաչելու 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը որպես իրենց եռափուլ ճամփորդության սկիզբը դեպի հոգևոր Բաբելոնի ստրկությունը, որն ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով:

Եզեկիա թագավորի համար 1863-ը վրա հասավ այն ժամանակ, երբ նրան շնորհվեց ապրելու վերաբերյալ իր աղոթքը: Տերը նշան տվեց, որ նրա աղոթքն ընդունվել էր: Աստված հաստատեց այդ աղոթքը՝ շարժելով արեգակը, և բաբելոնացիները տեսան Աստծո գործությունը երկնքում, թեև չգիտեին, թե դա ինչ էր նշանակում: Այնուհետև բաբելոնացիները եկան Երուսաղեմ՝ իմանալու այն Աստծո մասին, որն ուներ արեգակը կառավարելու գործություն: Երկնքի Աստծուն փառավորելու փոխարեն՝ Եզեկիա թագավորը, իր անձին մեռնելու փոխարեն, ընտրեց փառավորել իր տաճարն ու քաղաքը՝ այն Աստծո փոխարեն, որ ընտրել էր Իր անունը դնել այդ տաճարի և քաղաքի մեջ:

Այդ ապստամբությունը բերեց այն մարգարեությունը, որ նրա արյունակցական շառավղից ծնված որդիները Բաբելոնում պիտի դառնան ստրուկներ և ներքինիներ: Այդ որդիներն էին Դանիելը, Անանիան, Միսայելը և Ազարիան, և նրանք ներկայացնում են այն Յոթերորդ օրվա Ադվենտիստների հոգևոր վերջին սերունդը, որոնք 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ճանաչում են որպես աշխարհի ազգերի և եկեղեցու պատմության մեջ շրջադարձային կետ, երբ տրվում է այն լույսը, որը պիտի փորձի և կնքի հարյուր քառասունչորս հազարը:

Այն օրերին Եզեկիան մահացու հիվանդացավ: Եվ Ամոսի որդի Եսայիա մարգարեն եկավ նրա մոտ ու ասաց նրան. «Այսպես է ասում Տերը. կարգի՛ բեր քո տունը, որովհետև պիտի մեռնես և չես ապրի»: Այնժամ նա իր երեսը դարձրեց դեպի պատը և աղոթեց Տիրոջը՝ ասելով. «Աղաչում եմ քեզ, ո՛վ Տեր, հիշի՛ր այժմ, թե ինչպես եմ ճշմարտությամբ և կատարյալ սրտով ընթացել քո առաջ և արել այն, ինչ բարի է քո աչքի առաջ»: Եվ Եզեկիան դառնապես լաց եղավ: Եվ եղավ, մինչ Եսայիան դեռ չէր դուրս եկել միջին գավիթից, Տիրոջ խոսքը եկավ նրան՝ ասելով. «Դարձի՛ր ետ և ասա՛ Եզեկիային՝ իմ ժողովրդի առաջնորդին. այսպես է ասում Տերը՝ քո հայր Դավթի Աստվածը. լսեցի քո աղոթքը, տեսա քո արտասուքները. ահա, ես կբժշկեմ քեզ. երրորդ օրը պիտի ելնես Տիրոջ տունը: Եվ քո օրերին տասնհինգ տարի պիտի ավելացնեմ, և քեզ ու այս քաղաքը պիտի ազատեմ Ասորեստանի թագավորի ձեռքից, և պիտի պաշտպանեմ այս քաղաքը հանուն ինձ և հանուն իմ ծառա Դավթի»: Եվ Եսայիան ասաց. «Թզի չիրի զանգված բերե՛ք»: Եվ բերեցին ու դրեցին պալարի վրա, և նա առողջացավ: Եվ Եզեկիան ասաց Եսայիային. «Ի՞նչ նշան պիտի լինի, որ Տերը կբժշկի ինձ, և որ երրորդ օրը պիտի ելնեմ Տիրոջ տունը»: Եվ Եսայիան

ասաց. «Սա քեզ համար Տիրոջ կողմից նշան պիտի լինի, որ Տէրը կկատարի այն խոսքը, որ ասել է. ստվէ՞րն առաջ գնա տաս աստիճան, թե՞ ետ դառնա տաս աստիճան»: Եվ Եզեկիան պատասխանեց. «Դյուրին բան է, որ ստվերը տաս աստիճան իջնի. ո՛չ, այլ թող ստվերը տաս աստիճան ետ դառնա»: Եվ Եսայիա մարգարեն աղաղակեց Տիրոջը, և Նա տաս աստիճանով ետ դարձրեց այն ստվերը, որով իջել էր Աքազի արեգակնացույցի վրա: Այդ ժամանակ Բերողաք-Բաղադանը՝ Բաղադանի որդին, Բաբելոնի թագավորը, նամակներ և ընծա ուղարկեց Եզեկիային, որովհետև լսել էր, որ Եզեկիան հիվանդացել էր: Եվ Եզեկիան լսեց նրանց և ցույց տվեց նրանց իր գանձերի ամբողջ տունը՝ արծաթը, ոսկին, համեմունքները, թանկարժեք յուղը, իր զենքերի ամբողջ տունը և այն ամենը, ինչ գտնվում էր իր գանձարաններում. ոչինչ չկար նրա տանը և նրա ամբողջ տիրապետության մեջ, որ Եզեկիան նրանց ցույց չտար: Այնժամ Եսայիա մարգարեն եկավ Եզեկիա թագավորի մոտ և ասաց նրան. «Ի՞նչ ասացին այդ մարդիկ, և որտեղի՞ց եկան քեզ մոտ»: Եվ Եզեկիան ասաց. «Նրանք հեռավոր երկրից են եկել՝ Բաբելոնից»: Եվ նա ասաց. «Ի՞նչ տեսան քո տանը»: Եվ Եզեկիան պատասխանեց. «Իմ տանը եղած բոլոր բաները տեսել են. իմ գանձերի մեջ ոչինչ չկա, որ ես նրանց ցույց չտված լինեմ»: Եվ Եսայիան ասաց Եզեկիային. «Լսի՛ր Տիրոջ խոսքը: Ահա օրեր են գալիս, երբ քո տանը եղած ամեն ինչ և այն, ինչ քո հայրերը կուտակել են մինչև այս օրը, պիտի տարվի Բաբելոն. ոչինչ չի մնալու, ասում է Տէրը: Եվ քո որդիներից, որ քեզնից պիտի սերվեն, որոնց դու պիտի ծնես, պիտի վերցնեն, և նրանք ներքինիներ պիտի լինեն Բաբելոնի թագավորի պալատում»: Այնժամ Եզեկիան ասաց Եսայիային. «Բարի է Տիրոջ խոսքը, որ դու ասել ես»: Եվ ասաց. «Մի՞ թե բարի չէ, եթե խաղաղություն և ճշմարտություն լինեն իմ օրերում»: Եվ Եզեկիայի մյուս գործերը, և նրա ամբողջ գործությունը, և թե ինչպես շինեց ավագան և ջրանցք ու ջուրը բերեց քաղաք, մի՞ թե գրված չեն Հուդայի թագավորների տարեգրությունների գրքում: Եվ Եզեկիան ննջեց իր հայրերի հետ, և նրա փոխարեն թագավորեց նրա որդի Մանասեն: Դ Թագավորաց 20:1–21:

Հաջորդ համարը ասում է.

Մանասեն տասներկու տարեկան էր, երբ թագավորեց, և հիսունհինգ տարի թագավորեց Երուսաղեմում: Եվ նրա մոր անունը Հեփսիբա էր: Դ Թագավորաց 21:1:

Ի՞նչ կլինե՞ր արդյունքը, եթե Եզեկիա թագավորը ընդունե՞ր Տիրոջ կամքը, պարզապես իր տունը կարգի դներ և մեռնե՞ր: Նրան տրվեց լրացուցիչ տասնհինգ տարի, և երեք տարի անց ծնվեց ամբարիշտ Մանասեն: Ի՞նչ կլինե՞ր 1856 թվականին, եթե աղվենտիզմը ընդունե՞ր Ֆիլադելֆիայից դեպի Լատդիկիա անցումը, իր տունը կարգի դներ և Վիլյամ Միլլերի հիմնարար ճշմարտությունները անխաթար թողնե՞ր: Ենթադրում եմ՝ մենք երբեք չենք իմանա այդ հարցի պատասխանը, սակայն այն, ինչ գիտենք, այն է, որ «Դանիելը իր սրտում վճռեց, որ չպիտի պղծի իրեն արքայի կերակրի բաժնով, ոչ էլ այն գինով, որ նա խմում էր»:

Դանիելի առաջին գլուխը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: